

Recensie Volkskrant ★★★ Galerie the waverly

‘Galerie The Waverly’ is een ontroerend familieportret dat helaas wel lijdt aan voorspelbaarheid

Dat de voorstelling van More Theater Producties tóch raakt, komt vooral door het zorgvuldige spel van de castleden, die zwaarte en humor mooi met elkaar verknopen.

Vanaf links: Dick van den Toorn, Anne Wil Blankers, Lies Visschedijk en Daniel Cornelissen in ‘Galerie The Waverly’. Beeld Joris van Bennekom

‘Waar licht-ie om? Waarom licht iedereen?’ In die twee korte zinnen, radeloos uitgesproken aan de eettafel, zit een wereld aan pijn en verdriet vervat. Het antwoord is al even droevig: ‘Niets. Het is niet belangrijk.’

Galerie The Waverly laat zien welke wissel de ziekte van Alzheimer trekt op een zorgzame familie. Terwijl Gladys (Anne Wil Blankers) zienderogen achteruitgaat, doen dochter Ellen (Lies Visschedijk) en kleinzoon Daniel (Daniel Cornelissen) hun best voor haar te zorgen en tegelijkertijd in haar de vrouw te blijven zien die ze was. Haar geest is kapotgeslagen in stukjes, zegt Daniel: ‘Maar die stukjes waren nog steeds van haar.’

De Amerikaanse schrijver Kenneth Lonergan schreef met *Galerie The Waverly* (2000) een ontroerend familieportret, dat helaas wel lijdt aan voorspelbaarheid. Al in de geestige, knusse openingsscène tussen Gladys en Daniel, waarin haar ziekte nog vermomd is als ouderdomsvergeetachtigheid, weet je als toeschouwer precies welke kant het opgaat.

Zorgvuldig spel

Terwijl haar aftakeling zich vervolgens zonder echte verrassingen voltrekt, krijgen ook de personages om haar heen nauwelijks verdieping: ze zijn en blijven liefdevol, gefrustreerd en bezorgd, hooguit komen hun emoties steeds meer aan de oppervlakte te liggen.

Dat *Galerie The Waverly* tóch raakt, komt vooral door het zorgvuldige spel van alle castleden, die in regie van Mette Bouhuijs zwaarte en humor mooi met elkaar verknopen. Visschedijk weet precies de goede kwetsbaarheid te vinden in de harde toon die haar personage soms tegen haar moeder aanslaat, Cornelissen laat met zijn sensitieve spel zien hoe diepe pijn zich vaak juist terloops in iemand nestelt.

Terwijl haar naasten zich moeten verzoenen met hun eigen onvermogen, doolt Blankers reddeloos en steeds paniekeriger over het podium, en dat is prachtig pijnlijk.